

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S, S**, so sídlom v N, zastúpenej JUDr. G, advokátom v N, M, proti žalovanej **Z, A.**, so sídlom v N, N, zastúpenej JUDr. L, advokátkou v M, **o zaplatenie 7 095,- Sk istiny s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18 C 273/2003, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. mája 2007, sp. zn. 9 Co 118/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 951,50 Sk do rúk JUDr. G, advokáta v N, M, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra rozsudkom z 19. januára 2006, č.k. 18 C 273/2003-97 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 7 095,- Sk so 16 % úrokom z omeškania od 24.3.2003 do zaplatenia ako i náhradu trov konania vo výške 7 600,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet jej právneho zástupcu. Vo zvyšku žalobu zamietol. Z vykonaného dokazovania dospel s poukazom na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 až 3 vyhlášky č. 154/1978 Zb. a § 8 ods. 4 vyhlášky č. 35/1984 Zb. k záveru o zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobkyni. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. Vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď výšku škody ustálil v súlade so závermi znaleckého posudku znalca I.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Nitra rozsudkom z 24. mája 2007, sp. zn. 9 Co 118/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania

v sume 1 890,- Sk jej právnomu zástupcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. mala za to, že konanie na odvolacom súde je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Týmto postupom súdu jej bola ako účastníčke konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci, tak ako ho uvádzala v konaní pred súdmi.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej ako neprípustné zamietnuť a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť ako vecne a právne správny. Zároveň žiadala, aby dovolací súd zaviazal žalovanú na zaplatenie trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcim trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde. V danom prípade bola žaloba podaná dňa 22.10.2003 a trojnásobok minimálnej mzdy bol s poukazom na ustanovenie § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 400/2003 18 240 Sk. Preto by dovolanie nebolo podľa uvedeného zákonného ustanovenia prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastníčka namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení dovolací súd nezistil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že podľa ustálenej súdnej praxe skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl.

O.s.p. Tak isto je to aj s tvrdením žalovanej o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí tzv. inou vadou konania.

Žalovaná v dovolaní namietala, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a že takýmto postupom došlo k vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že v prejednávanej veci sa nejednalo o tzv. prekvapujúce rozhodnutie odvolacieho súdu a nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivú ochranu práv a záujmov účastníka konania - žalobcu (tzv. fair process).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej preto priznal náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu). Hodnotu jedného úkonu ustálil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení zmien a doplnkov sumou 650 Sk, DPH 123,50 Sk a režijného paušálu 178 Sk, spolu 951,50 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. januára 2008

JUDr. Vladimír Magura, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: